Kopie
Afgeleverd aan: arbeidsrechtbank te Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Uitgifte

Repertoriumnummer	Uitgereikt aan
2016/ 3367	op € JGR
Datum van uitspraak **15 september 2016**	
Rolnummer **2015/AB/584**	

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000674980-0001-0012-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - fonds sluiting ondernemingen
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

appellant, vertegenwoordigd door mr. DE KEERSMAECKER K. loco mr. SIMEONS Veerle, advocaat te 1700 DILBEEK, Ninoofsesteenweg 177-179

tegen

FONDS TOT VERGOEDING VAN DE IN GEVAL VAN SLUITING VAN ONDERNEMINGEN ONTSLAGEN WERKNEMERS, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan 7, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. DE SMET Tom, advocaat te 9200 DENDERMONDE, Sint-Gillislaan 6/8

***
*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, in bijzonder:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 11 mei 2015 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 6e kamer (A.R. 10/3397/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 18 juni 2015,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 8 juli 2016 door substituut-generaal Nathalie Van den Brande,
- de replieken op dit schriftelijk advies, neergelegd ter griffie op 27 juli 2016 voor de heer V en op 31 augustus 2016 voor het F.S.O.,
- de voorgelegde stukken.

***
*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 9 juni 2016, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op 1 september 2016. Gezien de verlenging van de repliektermijn op vraag van het F.S.O., wordt het arrest op heden uitgesproken.

***

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer V was als werknemer in dienst van de nv Illochroma (verder de vennootschap) die in het jaar 1999 met financiële problemen te kampen kreeg, die een herstructurering en het ontslag van een aantal werknemers noodzakelijk maakten. Een sociaal plan werd afgesloten op 19 maart 1999 tussen de vennootschap en de syndicale organisaties. Dit sociaal plan bepaalde dat de onderneming in een brugpensioenregeling zou voorzien, waarbij een erkenning zou aangevraagd worden als onderneming in herstructurering. Daardoor zou de leeftijd, waarop een recht kon verworven worden op brugpensioen, herleid worden tot 50 jaar.

De erkenningsbeslissing als onderneming in moeilijkheden wordt niet voorgelegd, maar uit andere documenten blijkt dat de vennootschap erkend werd als onderneming in herstructurering, doch dat slechts brugpensioen kon toegekend worden vanaf de leeftijd van 52 jaar.

Wellicht daarom werd in het sociaal plan een bijkomend onderdeel ingevoegd waarbij aan de werknemers, die meer dan 50 jaar oud waren, een zogenaamd brugpensioen "Canada dry" werd toegekend. De toegekende voordelen waren dezelfde als deze die toegekend waren voor de bruggepensioneerden. Vereist was dat de betrokkenen werkloos waren. Zoals voor de eigenlijke brugpensioenregeling werd voorzien dat de vennootschap een bankgarantie zou stellen voor de verplichtingen, voortvloeiend uit deze bijkomende regeling.

2.

Bij aangetekend schrijven van 25 juni 1999 werd de arbeidsovereenkomst van de heer V , beëindigd met een opzegtermijn van 30 weken, ingaande op 1 juli 1999. De vennootschap is tot de maand april 2008 haar verplichtingen inzake brugpensioen en inzake de Canada-dry-regeling nagekomen.

In het jaar 2008 kwam de onderneming opnieuw in financiële moeilijkheden. Op 21 april 2008 werd door de rechtbank van koophandel te Roubaix-Tourcoing (Frankrijk) een gerechtelijk herstel uitgesproken. De datum van staking van betaling werd vastgesteld op 3 april 2008, met een observatieperiode van zes maanden. Op 25 november 2008 werd het faillissement uitgesproken.

In het kader van de procedure "gerechtelijk herstel" werd door de heer V i op 2 september 2008 reeds een verklaring van schuldvordering ingediend bij de gerechtelijk mandataris.

3.
Op 17 september 2008 werd door tussenkomst van de syndicale organisaties een aanvraag tot tussenkomst ingediend bij het Fonds voor Sluiting van Ondernemingen (verder het F.S.O). voor alle 'bruggepensioneerden', daarin inbegrepen degenen die van een Canada-dry- regeling genoten.

Bij schrijven van 24 november 2008 deelde het F.S.O. aan de heer V (en aan 5 andere personen die zich in dezelfde situatie bevonden) mee dat zij geen tussenkomst konden genieten omdat zij niet tot de werkloosheidsuitkeringen werden toegelaten op basis van een brugpensioen.

Op 13 februari 2009 werd een nieuwe aanvraag ingediend, ditmaal gesteund op de Canada-dry-regeling.

Bij beslissing van 7 juli 2009 werd deze aanvraag afgewezen in toepassing van artikel 36 van de sluitingswet van 26 juni 2002, meer in het bijzonder omdat de heer V ontslagen werd buiten de referteperiode van 13 maanden voorafgaand aan de wettelijke sluitingsdatum (toepassing art. 36 § 1 van de wet) en niet kon genieten van de afwijking van de referteperiode voor het ontslag, voorzien in artikel 36 § 2 ten voordele van de bruggepensioneerden.

3.
Bij verzoekschrift van 4 maart 2010 heeft de heer V beroep aangetekend tegen de beslissing van 7 juli 2009.

Bij vonnis van 11 mei 2015, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 19 mei 2015, heeft de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel, het beroep ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Bij verzoekschrift van 18 juni 2015 heeft de heer V beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is dus eveneens tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

DE PROCEDURE VOOR HET HOF.

De zaak werd gepleit op 9 juni 2016. Het openbaar ministerie heeft een schriftelijk advies uitgebracht, waarvan de datum van neerlegging voorzien was voor 30 juni 2016. Met de advocaten werd een repliektermijn vastgelegd, die verstreek op 1 augustus 2016. Daarbij werd rekening houdend met het gerechtelijk verlof en de mogelijkheid om het advies te kunnen overleggen met de partijen zelf. Het advies werd echter pas neergelegd op 8 juli 2016 en ter kennis gebracht bij brief van 11 juli 2016. De repliektermijnen werden op die basis ambtshalve verlengd tot 9 augustus 2016.

De raadsman van het F.S.O. heeft op 8 augustus 2016 gevraagd om de repliektermijn te verlengen tot 31 augustus 2016.Hij zet uiteen dat, indien het advies was uitgebracht op 30 juni 2016, hij in de mogelijkheid was geweest het advies te bespreken met de verantwoordelijke ambtenaar van zijn cliënt, voor dat deze in verlof vertrok. Dit was thans niet mogelijk, en de ambtenaar komt slechts terug uit verlof op 15 augustus 2016.

Gelet op de problemen inherent aan de vakantieperiode, is deze vraag tot verlenging gerechtvaardigd. De termijn voor de repliek werd verlengd tot 31 augustus 2016.

BEOORDELING.

1.
De eerste rechter volgde de stelling van het F.S.O. dat de "Canada-dry-regeling", waarop de heer V zich steunde om de tussenkomst van het F.S.O. te vragen, niet kon beschouwd worden als een overeenkomst die een soortgelijk voordeel toekende als een brugpensioenregeling. Het ging immers niet om voordelen toegekend als een aanvulling op werkloosheidsuitkeringen als bruggepensioneerde werknemer. De heer V kon derhalve geen beroep doen op de afwijking voorzien in artikel 36 § 2, 2° van de wet van 26 juni 2002 op de sluiting van ondernemingen.

2.
De heer V roept in dat de bepaling van artikel 36 § 2 van de sluitingswet, die de in § 1 bedoelde termijn waarbinnen het ontslag moeten tussengekomen zijn, niet van toepassing verklaart, betrekking heeft op de aanvullende vergoeding bij brugpensioen "bedoeld in artikel 8". Volgens artikel 8 wordt onder aanvullende vergoeding bij brugpensioen verstaan de vergoedingen toegekend in een collectieve arbeidsovereenkomst die voorziet in "soortgelijke voordelen" als die van de collectieve arbeidsovereenkomst gesloten binnen de Nationale Arbeidsraad. Volgens de heer V gaat het wel degelijk om een soortgelijke vergoeding omdat ze vastgelegd is in een ondernemings-cao, ze enkel verschuldigd is aan oudere werknemers (vanaf 50 jaar) die met ontslag geconfronteerd worden, ze enkel verschuldigd is indien er werkloosheidsuitkeringen worden genoten, ze enkel wordt toegekend tot de leeftijd van het rustpensioen en wordt berekend overeenkomstig de cao nr. 17. De werkgever heeft bovendien voorzien in de wettelijke

waarborgen tot dekking van de kosten van de brugpensioenenvergoeding, gedurende een periode van 5 jaar.

In ondergeschikte orde vraagt de heer V dat aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag zou gesteld worden. Volgens de heer V is er sprake van een mogelijke schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet omdat wel een uitzondering voorzien is op de termijn van 13 maanden, voorzien in art. 36 § 1 van de sluitingswet, ten voordele van de werknemers die een opzegvergoeding in maandtermijnen ontvangen en niet ten voordele van de ontslagen werknemers, die een contractuele vergoeding in maandtermijnen ontvangen.

3.
Het F.S.O. roept in de eerste plaats in dat, zoals de eerste rechter reeds opmerkte, er blijkbaar een verschil is tussen de cao die werd neergelegd bij de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg, waarin geen sprake is van de Canada-dry-regeling, en de cao die de heer V in de loop van de procedure voor de eerste rechter heeft neergelegd. De heer V kan zich niet steunen op de cao, zoals die werd neergelegd, omdat deze niet voorzag in de Canada-dry-regeling. Hij kan zich evenmin beroepen op de niet neergelegde cao, omdat deze niet werd afgesloten overeenkomstig de wet van 5 december 1968 en dus niet het wettelijk statuut van cao heeft.

Het F.S.O. handhaaft verder zijn stelling dat er slechts sprake kan zijn van een soortgelijk voordeel wanneer de betrokken werknemer voor de werkloosheid het statuut van bruggepensioneerde heeft en dus werkloosheidsuitkeringen ontvangt als bruggepensioneerde (steeds 60% van het laatste brutoloon).

Volgens het F.S.O. dient er geen prejudiciële vraag gesteld te worden omdat de door de heer V omschreven categorieën van werknemers niet vergelijkbaar zijn. Bij de werknemers die ontslagen worden met betaling van een verbrekingsvergoeding, is er een directe link met de beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Dit is niet het geval voor werknemers die, zoals in voorliggende betwisting, ontslagen werden 8 jaar vóór dat de sluiting van de onderneming plaatsvond.

4.
Overeenkomstig artikel 36 § 1 van de wet van 26 juni 2002 betreffende de sluiting van ondernemingen (verder de sluitingswet) zijn de bepalingen van artikel 35 §§ 1 en 2, die de vergoedingen vastleggen waarvoor het sluitingsfonds tussenkomst, enkel van toepassing wanneer aan de arbeidsovereenkomst een einde gekomen is in de loop van de 13 maanden voorafgaand aan de sluitingsdatum van de onderneming (zoals vastgesteld in de artikelen drie en vier van de wet) tot het einde van een periode van 12 maanden, die een aanvang neemt op dezelfde data.

Overeenkomstig artikel 36 § 2 zijn de in § 1 bedoelde termijnen echter niet van toepassing op de werknemers
(1) waarvan de opzeggingsvergoeding in maandtermijnen betaald wordt overeenkomstig artikel 39 bis van de wet van 3 juli 1978 op de arbeidsovereenkomsten;
(2) die recht hebben op een aanvullende vergoeding bij brugpensioen bedoeld in artikel 8
(3) die het voordeel genieten van een beslissing uitgesproken na verloop van een gerechtelijke procedure, die voor de sluiting geldig werd ingeleid, en dit voor de bedragen die voortvloeien uit deze beslissing.

Artikel 8 van de sluitingswet bepaalt wat voor de toepassing van de wet onder "aanvullende vergoeding bij brugpensioen" moet worden verstaan. Het gaat om:

" De vergoeding die bepaald wordt bij een in de Nationale Arbeidsraad gesloten collectieve arbeidsovereenkomst waarbij een aanvullende vergoeding wordt toegekend aan sommige oudere werknemers indien zij worden ontslagen, of door een collectieve arbeidsovereenkomst gesloten overeenkomstig de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités in een paritair orgaan of die van toepassing is op een onderneming, die in soortgelijke voordelen voorziet als die van de collectieve arbeidsovereenkomst gesloten in de Nationale Arbeidsraad".

5.
Naar de vorm toe viseert deze bepaling (zoals de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomst en paritaire comités) drie soorten collectieve arbeidsovereenkomsten,[1]: een cao afgesloten in de Nationale Arbeidsraad, nl. de cao nr. 17; op sectoraal vlak, een collectieve overeenkomst afgesloten overeenkomstig de wet van 5 december 1968 binnen een paritair orgaan; op ondernemingsvlak: een ondernemings-cao.
In de praktijk wordt een brugpensioenregeling in het kader van een herstructurering van de onderneming, zoals in de voorliggende betwisting, bijna altijd afgesloten op het niveau van de onderneming.

Overeenkomstig artikel 18 van de wet van 5 december 1968 worden de collectieve arbeidsovereenkomsten neergelegd op het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid. Deze verplichting heeft essentieel tot doel de cao tegenstelbaar te maken ten aanzien van de werknemers en werkgevers die geen partij waren in de overeenkomst, maar er toch door verbonden kunnen zijn in toepassing van artikel 19 van de wet (Senaat 66-67,n° 148, p.27; Senaat,'66-'67, nr. 78, p. 10 en 73-74). In zijn arrest van 30 mei 1988 (JTT, 1988, 352-353) oordeelde het Hof van Cassatie dat noch uit de bewoordingen van artikel 18 van de wet noch uit de strekking van die bepaling kan afgeleid worden dat een collectieve arbeidsovereenkomst bij ontstentenis van neerlegging geen bestaan heeft. Het hof sluit zich bij deze interpretatie.

[1] Cf. R. De Putter, K. Florizoone en C. Frehis : "Wet betreffende de sluiting van ondernemingen", Kluwer, 2007, p. 245.

De omstandigheid, aangevoerd door het F.S.O., dat de bepaling met betrekking tot de Canada-dry-regeling niet opgenomen werd in de versie van de cao, zoals die werd neergelegd bij de FOD Werkgelegenheid, heeft aldus niet tot gevolg dat de cao, zoals die aangepast werd, niet rechtsgeldig is afgesloten. Het enkel gevolg van deze niet neerlegging is dat deze overeenkomst geen werknemers kan binden, die niet aangesloten waren bij de syndicale organisatie die de overeenkomst aanging. Dit probleem is niet aan de orde.

Het F.S.O. is dus van zijn verplichting tot tussenkomst niet ontslagen door het enkele feit dat de overeenkomst, waarop gesteund wordt, destijds niet werd neergelegd.

6.
De vraag die dan nog moet opgelost worden is te weten of de afgesloten Canada-dry-regeling kan beschouwd worden als een overeenkomst die een "soortgelijk voordeel " toekent als een brugpensioen in de zin van de cao nr. 17.

De Memorie van Toelichting bij de sluitingswet van 26 juni 2002, bevat geen toelichting bij artikel 8. [2] Er wordt enkel vermeld dat dit artikel de tekst herneemt, zoals die voorzien was in de wetten van 30 juni 1967 tot verruiming van de opdracht van het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers, en van 12 mei 1975. In feite vindt de huidige tekst van artikel 8 zijn oorsprong in drie verschillende wetswijzigingen van de wet van 30 juni 1967.

Bij een eerste wetswijziging van 30 maart 1976 (artikel 3 van de wet van 30 maart 1976 betreffende de economische herstelmaatregelen) werd in artikel 4 een uitzondering opgenomen op de termijnen, waarbinnen de beëindiging van de arbeidsovereenkomst zich diende te situeren om beschouwd te worden als een beëindiging in het kader van een sluiting van onderneming. Volgende tekst werd toegevoegd: "De termijnen van twaalf en achttien maanden, bedoeld in de eerste twee leden, zijn niet van toepassing op de ontslagen werknemers die genieten van de vergoeding, bedoeld bij de in de Nationale Arbeidsraad afgesloten collectieve arbeidsovereenkomst van 19 december 1974, tot invoering van een regeling van aanvullende vergoeding ten gunste van sommige bejaarde werknemers, indien zij worden ontslagen, alsmede van de vergoeding vastgesteld bij een collectieve arbeidsovereenkomst die werd gesloten in een paritair comité of die van toepassing is op een onderneming voor zover die collectieve arbeidsovereenkomst in gelijkaardige voordelen voorziet als de collectieve arbeidsovereenkomst van 19 december 1974."

In deze versie werd aldus verwezen naar de cao nr.17, evenals naar collectieve overeenkomsten afgesloten in een paritair comité of van toepassing op een onderneming, voor zover ze in "gelijkaardige voordelen" voorzien als de cao nr. 17. In het amendement dat leidde tot een nieuwe tekst werd de wetswijziging gemotiveerd door de noodzaak om de gerechtigden op een brugpensioen onder de toepassing te brengen van de wet, ook

[2] Doc. Kamer, 2001-2002, 1687/001,Memorie van toelichting, p.17

wanneer deze gerechtigden de aanvullende vergoeding genoten voordat de vermelde termijnen waren ingegaan.[3] Op de term "gelijkaardige voordelen" werd niet ingegaan.

Bij wet van 22 januari 1985 werd in artikel 4 van de wet van 30 juni 1967 een tweede uitzondering ingelast op de toepassing van de termijnen van 12 en 18 maanden. Het ging om de situatie van de werknemers wiens verbrekingsvergoeding in maandtermijnen werd uitbetaald. Bij die gelegenheid werden ook kleine wijzigingen aangebracht aan de uitzondering, ingelast door de voortgaande wet en werd de term "gelijkaardige voordelen" vervangen door "soortgelijke voordelen". Een toelichting wordt daarbij niet gegeven.

Door de programmawet van 6 juli 1989 werd dan de tekst ingevoerd die overeenstemt met de huidige tekst van artikel 8 van de sluitingswet. Volgens de Memorie van Toelichting was de nieuwe tekst noodzakelijk ingevolge een nieuwe collectieve arbeidsovereenkomst afgesloten binnen de Nationale Arbeidsraad (cao nr.44 van 21 maart 1989) die het toepassingsgebied van de cao nr.17 verruimde. Vermits de verschillende wetten of wetsartikelen - aldus de Memorie van toelichting - enkel verwezen naar de cao nr. 17, diende deze verwijzing aangepast te worden. [4]

7.
De analyse van de voorbereidende werken brengt aldus geen elementen bij die toelaten te beoordelen wanneer er, volgens de wetgever, sprake is van "gelijkaardige" of "soortgelijke" voordelen als deze toegekend door de cao nr.17, of meer algemeen door een collectieve arbeidsovereenkomst gesloten in de Nationale Arbeidsraad. Deze analyse laat wel blijken dat bij de verschillende wijzigingen de wetgever steeds de voordelen voor ogen had die toegekend werden in de cao nr. 17 of een latere cao die deze cao aanvulde.

8.
Overeenkomstig artikel 3 van cao nr. 17 is het recht op een aanvullende vergoeding van toepassing voor de werknemers die een bepaalde leeftijd bereikt hebben (leeftijd die in de tijd gevarieerd heeft) en die ontslagen werden zonder dringende reden. Overeenkomstig artikel 4 bestaat het recht op aanvullende vergoeding enkel in zoverre de werknemers recht hebben op een werkloosheidsvergoeding. Overeenkomstig dezelfde bepaling wordt de aanvullende vergoeding uitbetaald tot op de datum dat de werknemers de leeftijd bereikt hebben waarop een brugpensioen ingaat. Overeenkomstig artikel 5 is het bedrag van de aanvullende vergoeding gelijk aan de helft van het verschil tussen het netto-referteloon en de werkloosheidsuitkering.

9.
Ingevolge artikel 11 van het Koninklijk Besluit van 7 december 1992 betreffende de toekenning van werkloosheidsuitkeringen in geval van conventioneel brugpensioen, zoals ten deze van toepassing, kan de minimumleeftijd voor het brugpensioen, bedoeld in artikel 2

[3] Doc. Kamer 1975-76, 738,5 (amendement) en 738, 16, p.34 (bespreking in de commissie)
[4] Doc. Kamer 1998-89, 833,1, Memorie van toelichting, p. 14-15

van het besluit, verlaagd worden voor de ondernemingen in moeilijkheden of herstructurering tot de leeftijd van 50 jaar, mits goedkeuring door de Minister van Tewerkstelling en Arbeid. Voor de goedkeuring van een leeftijdsgrens beneden 52 jaar is een bijzondere adviesprocedure voorzien.

Overeenkomstig artikel 12 van het Koninklijk Besluit wordt het in aanmerking te nemen percentage voor de berekening van het bedrag van de werkloosheidsuitkeringen vastgesteld op 60 %. Dit percentage wordt behouden gedurende de volledige periode waarin de werkloosheidsuitkeringen worden toegekend in toepassing van het besluit.

10.
Zoals de heer V terecht stelt voorziet de aanvullende overeenkomst, afgesloten ten voordele van de werknemers die geen recht hadden op een brugpensioen omdat zij de leeftijd van 52 jaar niet bereikt hadden, in identiek dezelfde voordelen als deze die voorzien waren in de (goedgekeurde) cao met betrekking tot het brugpensioen. Ze kent de voordelen toe zoals die voorzien waren in de cao nr.17. Het brugpensioen is enkel verschuldigd aan oudere werknemers die ontslagen werden, de vergoeding is enkel verschuldigd indien er werkloosheidsuitkeringen worden genoten, de vergoeding wordt toegekend tot de leeftijd van het rustpensioen en ze werd berekend overeenkomstig de cao nr. 17.
De collectieve arbeidsovereenkomst voorziet derhalve in soortgelijke voordelen als deze voorzien in de cao nr. 17. [5]

De werkgever heeft overigens, overeenkomstig de verplichting neergelegd in artikel 9 § 4, 4° van het Koninklijk Besluit van 7 december 1992 betreffende de toekenning van werkloosheidsuitkeringen ingeval van conventioneel brugpensioen een waarborg onderschreven ten behoeve van het F.S.O. voor de dekking van de kosten van de betaling van de aanvullende vergoeding voor de volledige periode tussen 50 en 55 jaar. Zoals blijkt uit de bijlagen van de borgstelling, betekend door de Generale Bankmaatschappij op 6 mei 1999 aan het F.S.O. (dossier arbeidsauditoraat), betrof deze borgstelling het geheel van de "bruggepensioneerden", inclusief degenen die niet genoten van de Canada-dry-regeling. De verplichting tot het stellen van een bankgarantie ten voordele van deze categorie van werknemers werd ook uitdrukkelijk opgenomen in het sociaal plan (p. 11)

Het standpunt van het F.S.O., dat enkel als overeenkomsten die soortgelijke voordelen toekennen als deze voorzien in de cao nr. 17 kunnen beschouwd worden de overeenkomsten voor de werknemers die kunnen genieten van een werkloosheidsuitkering als bruggepensioneerde, vindt geen grondslag in de wettelijke bepalingen. Weliswaar voorziet het Koninklijk Besluit van 7 december 1992 in een verhoogde

[5] Ten onrechte wordt door het F.S.O. verwezen naar het arrest van dit hof van 24 juni 2010 (S t F.S.O, AR 2008/AB/51480. In de casus behandeld in dit arrest ging het niet om soortgelijke voordelen. De toegekende aanvullende vergoeding werd niet toegekend tot aan de pensioengerechtigde leeftijd, maar slechts voor bepaalde duur. Bovendien werd de aanvullende vergoeding ook toegekend aan werknemers, jonger dan 50 jaar, zodat er geen wettelijke grondslag was om te stellen dat deze werknemers behoorden tot de categorie van de oudere werknemers.

werkloosheidsuitkeringen ten voordelen van de bruggepensioneerden, die aan de voorwaarden van dit Koninklijk Besluit voldoen, maar artikel 8 van de sluitingswet houdt geen enkele referentie in naar dit Koninklijk Besluit.

Overigens is niet betwist dat de heer Van Cutsem en zijn collega's in principe aanspraak konden maken op een tussenkomst van het F.S.O., voor de achterstallige contractuele vergoedingen waarop zij recht hadden ten laste van de werkgever, dit in toepassing van artikel 35 van de sluitingswet. De weigering tot tussenkomst van het F.S.O. steunt enkel op het feit dat het ontslag zich niet situeerde binnen de termijn voorzien door artikel 36 § 1 en de heer V geen beroep kon doen op de uitzondering voorzien door artikel 36 § 2°.

11.
Het hoger beroep is op die basis gegrond, zonder dat de bijkomende argumentatie van de heer V moet onderzocht worden.

De bestreden administratieve beslissing van 7 juli 2009 dient vernietigd te worden, wat inhoudt dat het F.S.O. moet overgaan tot betaling van de door de wet voorziene tussenkomsten, rekening houdend met de eventuele grensbedragen zoals die zijn vastgelegd in toepassing van artikel 37 van de wet.

OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het schriftelijk advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, substituut-generaal, waarop repliek van beide partijen.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond. Hervormt het bestreden vonnis en opnieuw wijzend,

Verklaart de oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond. Vernietigt de bestreden beslissing van het Fonds voor Sluiting van Ondernemingen van 7 juli 2009 en veroordeelt het Fonds tot uitbetaling van de wettelijk verschuldigde vergoedingen in toepassing van de wet van 26 juni 2002.

Veroordeelt het Fonds voor Sluiting van Ondernemingen tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de heer V op € 174,94.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Fernand KENIS,	raadsheer,
Christian LAURIERS,	raadsheer in sociale zaken, werkgever,
André LEURS,	raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :	
Sven VAN DER HOEVEN,	griffier.

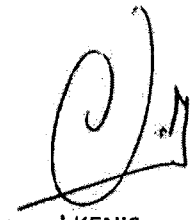

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

Christian LAURIERS

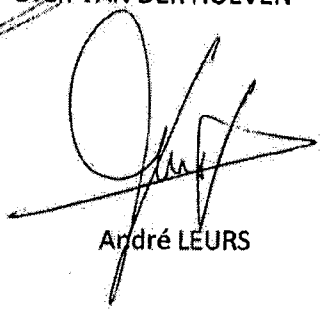

André LEURS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 15 september 2016 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN